

МОЕТО СЕМЕЙСТВО – НАЙ-ВАЖНОТО И ЦЕННО В ТЕЗИ ВРЕМЕНА

Магдалена Тодорова, 12 години, СУ “Георги Измирлиев”, гр. Горна Оряховица

Алис бе родена в най-обикновено семейство, но когато тя беше на две години, родителите ѝ се разведоха. Тя израсна с майка си Лина, втория си баща Тео и доведената си сестра в малък скромнен апартамент.

Щом стана на дванадесет години, започна да чувства вина, че живее с майка си и новото ѝ семейство, а баща си вижда един път в седмицата. С всеки изминал ден, момичето повече и повече спираше да говори с родния си баща, майка си и останалите в дома. Родителите ѝ правиха всичко възможно, за да се почувства по-добре, въпреки, че дори не знаеха причината за поведението ѝ. Момичето не искаше нищо от това, освен да бъде с истинското си семейство.

Алис се натъжаваше, дори когато слушаше как другите деца и приятелите ѝ говорят за семействата си. Веднъж тя излезе с най-добрата си приятелка Дарина. Приятелката ѝ знаеше, че родителите ѝ са разделени, но не подозираше за насъбралите се в нея емоции. Говориха си с часове, докато не стигнаха темата за разказа на Дарина какво се е случило на ски деня със семейството ѝ. Алис се опита да задържи сълзите си, но момичето до нея ги забеляза.

- Какво става? Добре ли си?- разтревожи се то.

- Не, не съм!- не се сдържа тъжното дете

- Защо? Можеш да ми разкажеш. Ще те изслушам.- заинтересува се приятелката ѝ.

Бедното момиче разказа и се почувства по-добре като сподели мъките си. Дарина посъветва Алис да разговаря насаме с родителите си, да им сподели и да опитат да намерят решение. Така и стана, но настойниците ѝ не казаха нищо от това, което момичето очакваше. Никой от вариантите не допадна на Алис и изобщо не се почувства по-добре. Детето се предаде и започна само да си мечтае семейството му да се събере. То започна да се затваря в себе си и да говори все по-малко, с когото и да било. Една вечер тя излезе съвсем сама да се разходи и помисли над нещата. През почти цялото време разходката ѝ бе съпроводена с тиха, тъжна музика и сълзи. Алис стигна до едно място, което изглеждаше като вълшебно. Реши да легне под едно дърво и просто да затвори очи. Изведнъж се чу глас:

- Хей!

Алис се стресна, огледа се, но не съзря никой.

- Тук! Над теб!- отново каза гласът.

Тогава тя разбра, че дървото над нея ѝ говори.

- Наистина ли дърво ми говори?- учуди се момичето, но вече не се изненадваше, защото беше прекалено тъжна

- Всъщност не. Аз и този разговор сме в глава ти, защото имаш нужда от съвет, но не искаш да говориш с никой човек.- разказа растението.

- Ясно! – рече тя и отново затвори очи.

Алис разказа цялата история, защото просто искаше да излее всички емоции на някой и дори, всичко това да не бе истина, момичето се чувстваше добре за пръв път от много време.

- Разбирам те. И то много добре, но замисляла ли си се, че има и много по-нещастни ситуации от твоята?

- Да, и съжалявам хората, на които им се е случило, но това не променя нещата. Дори честно казано, мислех да посегна на живота си, но реших да не го правя - каза момичето като пълен непукист.

- Постави се на тяхно място. Представяш ли си, ако нямаше баща, майка или изобщо семейство? Ако бяхте много бедни и не можехте да си купите храна? Ако те бяха изоставили в дом? Твоята ситуация изобщо не подхожда на това да си толкова тъжна.

- Само малко – усмихна се детето.

- Добре, само малко. Прекарвай повече време с баща си, а можеш и да ги питаш да отидете някъде заедно. Е, ако пастрокът ти няма нищо против. Но дори и да не се получи, усмихни се и се радвай на живота, защото е кратък - засмя се дървото.

- Добре. Ще пробвам. Но ако не се получи, пак ще дойда.

Съветът на въображаемия приятел проработи. Оттогава разделеното семейство всеки месец има свой ден. Тогава Алис се чувстваше много добре и изживяваше този ден, все едно е различен живот. Тя за нищо на света не си бе помисляла да прекратява тази традиция. Или поне, докато не го направи заради щастието на майка си.

По незначайни причини пастрокът ѝ започна да спори с жена си всеки ден и да се прибира много късно. Една неделна сутрин, майката на Алис забеляза, че втория ѝ съпруг слиза от кола на жена, но не каза нищо. Вечерта мъжът отново излезе като се качи в същия автомобил. Алис забеляза отсъствието му и странното държание на родния ѝ настойник. Оттогава в апартамента не се говореше особено. След тези дни с мълчание Лина не издържа и поиска сметка на мъжа си, като го попита директно дали в живота му има друга жена. Алис подслушваше с радост. Отначало пастрокът отричаше, но при доказателствата на Лина той призна. Жената се разстрои много, изтича в стаята взе куфарите и всичко, което ѝ принадлежеше, а през това време Тео дори не се опита да се извини. Това за Алис беше сбъдната мечта, но не го показа, защото помагаше на майка си с багажа.

- Сбогом! Обичах те, но ти явно не! - рече със сълзи родителят, хлопна врата и потегли с дъщеря си към дома на родния баща на детето. Там те останаха дълго време, през което искрите между тях отново прехвърчаха. Мечтата на момичето се сбъдна. Семейството ѝ се събра. И оттогава Алис си обеща да успее да го съхрани.